

MODULUL DE CULTURĂ ȘI ARTĂ PENTRU PERSOANE CU NEVOI SPECIALE

ACEST MODUL, ERASMUS+ 2021-1- EL01- KA220- ADU-000026409 ESTE REZULTAT INTELECTUAL AL PROIECTULUI "IMPROVING MUNICIPAL SERVICES IN THE FIELD OF CULTURE, ART, SPORTS FOR PEOPLE WITH DISABILITIES".

THIS MODULE; ERASMUS+ 2021-1- EL01- KA220- ADU-000026409 IS THE INTELLECTUAL OUTPUT OF THE PROJECT "IMPROVING MUNICIPAL SERVICES IN THE FIELD OF CULTURE, ART, SPORTS FOR PEOPLE WITH DISABILITIES".

CONȚINUT

Ce este Dizabilitatea?

Dizabilitatea este orice tulburare fizică sau psihică care limitează semnificativ una sau mai multe activități importante ale vieții și complică interacțiunea socială în mediul lor. Invaliditatea poate fi o afecțiune ereditară congenitală sau poate fi o afecțiune dobândită.

Care sunt tipurile de dizabilitate?

Tipurile de dizabilitate pot varia de la tulburări funcționale, cum ar fi deficiența de vedere, deficiența de auz, probleme de vorbire, până la tulburări structurale, cum ar fi absența membrilor. Este posibil să se examineze tipurile de dizabilitate în 8 grupuri principale.

Dizabilitate fizică

Dizabilitate de limbă și vorbire

Dizabilitate mintală

Dizabilități mintale și emoționale

Dizabilitate de vedere

Dizabilități de auz

Boli cronice

Deficitul de atenție și tulburarea de hiperactivitate

Tipurile de dizabilitate pot fi mult mai diverse, iar experiența fiecărei persoane cu dizabilități poate fi diferită.

Viața persoanelor cu dizabilități

Dizabilitatea poate determina o persoană să se confrunte cu multe dificultăți în viața de zi cu zi. Persoanele cu dizabilități se pot confrunta cu limitări în deplasare, comunicare, muncă și multe alte funcții. Prin urmare, dizabilitatea este o problemă importantă pentru libertatea, independența și calitatea vieții unei persoane. Persoanele cu dizabilități se pot confrunta cu multe dificultăți în ceea ce privește viața de afaceri, recrutare, formare, condiții de muncă și dezvoltare profesională.

Viața socială a persoanelor cu dizabilități

Dizabilitatea poate afecta, de asemenea, viața socială a unei persoane. Persoanele cu dizabilități se pot confrunta cu excluderea, discriminarea sau maltratarea din partea altor persoane. Viața socială a persoanelor cu dizabilități este, de asemenea, importantă în ceea ce privește interacțiunile lor cu alte persoane și activitățile lor sociale. Creșterea gradului de conștientizare a persoanelor cu dizabilități în societate, eliminarea lipsei de informare despre dizabilități; Este important în ceea ce privește înlăturarea barierelor sociale pentru persoanele cu nevoi speciale. Drepturile omului ale persoanelor cu dizabilități ar trebui să fie recunoscute în mod egal cu celelalte persoane.

Care sunt principalele probleme ale persoanelor cu dizabilități?

Tipuri de probleme ale persoanelor cu dizabilități în general:

- Accesibilitatea
- Educația
- Servicii de sănătate
- Probleme economice
- Excluderea și ignoranța
- Nivel mic de angajabilitate
- Abuzul
- Discriminarea

Din momentul în care se naște persoana cu handicap, educația, sănătatea, reabilitarea, angajarea, transportul etc. întâmpină unele probleme în domeniu. Fără îndoială, creșterea calității vieții persoanelor cu dizabilități se face prin integrarea persoanelor cu dizabilități în societate la cel mai înalt nivel. Pentru ca integrarea să fie la cel mai înalt nivel, persoana cu dizabilități ar trebui să poată trăi fără a avea nevoie de ajutorul și sprijinul nimănui, sau condițiile de viață ar trebui să-i fie asigurate într-un mod de care are nevoie cel mai puțin. Formarea acestor condiții include o serie de studii și abordări speciale care pot varia de la amenajarea arhitecturală a orașelor până la aranjamentele legale care oferă oportunități de angajare pentru persoanele cu dizabilități. Oricum, indiferent de aranjamentul făcut, educația persoanelor cu dizabilități este o condiție prealabilă pentru realizarea tuturor acestora. Asistența socială ar trebui făcută pentru persoanele cu dizabilități, ar trebui create zone

de angajare pentru persoanele cu dizabilități și ar trebui asigurată libertatea economică a acestora. În același timp, mediul nostru ar trebui să fie accesibil persoanelor cu dizabilități. Persoanele cu nevoi speciale trebuie abordate cu înțelegere și răbdare.

Sprijinul persoanelor cu dizabilități de către municipalități

Raportul mondial asupra dizabilităților recomandă tuturor părților interesate, inclusiv guvernele, organizațiile neguvernamentale și organizațiile pentru persoanele cu dizabilități, să creeze medii potrivite pentru beneficiul persoanelor cu dizabilități și al societății, să dezvolte servicii de reabilitare și sprijin, să stabilească mecanisme adecvate de protecție socială, să stabilească politici și programe integrative. și să implementeze standarde noi și existente. Persoanele cu dizabilități ar trebui să fie în centrul tuturor acestor studii.

THIS MODULE; ERASMUS+ 2021-1- EL01- KA220- ADU-000026409 IS THE INTELLECTUAL OUTPUT OF THE PROJECT "IMPROVING MUNICIPAL SERVICES IN THE FIELD OF CULTURE, ART, SPORTS FOR PEOPLE WITH DISABILITIES".

Astăzi, municipalitățile au o misiune de „municipalitate socială” pe care și-au asumat-o. municipalitate socială; includerea municipiilor în politica socială pe care statul social este însărcinat să o prezinte publicului. În World Disability Report, municipalitatea socială este punctul focal pentru implementarea recomandărilor privind persoanele cu dizabilități.

Unele dintre serviciile pentru persoane cu handicap ale municipiilor

Servicii sociale

Serviciul de Suport psihologic

Servicii de sănătate

Activități sociale și culturale

Servicii de curățenie și întreținere

Servicii de Fizioterapie și Hidroterapie

Servicii vehicule cu lift

Servicii de îndrumare, însoțire și consiliere

EXEMPLU DE MUNICIPIU SOCIAL PENTRU PERSOANELE CU HANDICAPAT

Un oraș pentru toată lumea: Borås

Municipiul Borås este câștigătorul premiului I pentru accesibilitate 2015. Borås este un oraș important din Suedia, cu o populație de 107 mii. Orașul are un loc important mai ales în domeniul modei și al textilelor. Reglementările de accesibilitate din orașul Borås sunt rezultatul unui efort îndelungat. La începutul anilor 2000, a fost pus în aplicare un plan pentru a face municipalitatea Borås accesibilă tuturor. Acest plan de accesibilitate a fost revizuit în 2015. Domeniile prioritare ale programului sunt: Ea a rezultat din cerințele Convenției Națiunilor Unite privind drepturile persoanelor cu dizabilități, cum ar fi creșterea gradului de conștientizare cu privire la situația persoanelor cu dizabilități și sprijinirea participării mai multor persoane cu dizabilități la viața de afaceri și la spațiile de locuit. Un plan concret de acțiune

măsurabil pentru finalizarea programului a fost elaborat și revizuit anual.

A fost urmată o strategie conștientă, astfel încât reglementările de accesibilitate să poată fi în linii mari eficiente. Nu întâmplător municipalitatea a început primul pas cu accesibilitatea fizică a mediului și clădirilor orașului. Deoarece suprafețele tactile, indicatoarele și rampele sunt lucruri vizibile, ele sensibilizează mai mult cetățenii cu privire la problemele de accesibilitate. Pe termen lung, aceasta înseamnă că cetățenii se pot aștepta la standarde de accesibilitate mai ridicate. Acest lucru contribuie, de asemenea, la un dialog constructiv cu proprietarii de proprietăți, restaurante, magazine și alte părți interesate cu privire la importanța accesibilității. Odată cu creșterea gradului de conștientizare și comunicare cu persoanele cu dizabilități, Municipiul Borås și-a propus să schimbe atitudinile și să distrugă prejudecățile, ușurând astfel utilizarea drepturilor democratice. Prin urmare, există o persoană de contact responsabilă cu comunicarea și cooperarea cu instituțiile pentru persoanele cu dizabilități din toate unitățile administrative și companiile municipiului. Există, de asemenea, un grup de lucru format din unități administrative municipale care se ocupă de problemele de accesibilitate. Municipalitatea Borås are un consultant de accesibilitate și un consultant pentru persoanele cu dizabilități. Acești doi consultanți sunt foarte influenți în conturarea studiilor privind accesibilitatea și incluziunea. Consultanții sunt disponibili pentru organizațiile de persoane

cu dizabilități, persoane fizice, arhitecți, firme de construcții, restaurante etc. De asemenea, oferă informații și sprijin organizațiilor. Consilierii oferă informații despre accesibilitate și acces egal la oportunități și incluziune pentru persoanele care locuiesc în Borås. Sunt organizate diverse activități și training-uri pentru a crește gradul de conștientizare cu privire la accesibilitate. Aceste instruiri sunt destinate studenților, lucrătorilor din domeniul sănătății, șoferilor de autobuz și alt personal. Consultantul în accesibilitate are o mare responsabilitate pentru toate lucrările de construcție aparținând Municipality. Accesibilitatea este luată în considerare chiar în prima etapă a proiectelor de construcție. Un dialog constructiv între municipalitate și reprezentanții cu dizabilități este considerat important. Consiliul Municipal pentru Dizabilități acționează ca o legătură importantă între municipalitate și instituțiile pentru persoanele cu dizabilități pentru a îmbunătăți accesibilitatea, participarea și impactul. Există, de asemenea, un consiliu în municipiu care se ocupă de problemele îmbătrânirii. Acest consiliu se asigură că se atrage atenția asupra accesibilității din perspectiva persoanelor în vârstă. Majoritatea transportului public a fost optimizat pentru accesibilitate. În acest fel, persoanele în vârstă și persoanele cu dizabilități au mai multă mobilitate. Autobuzele sunt echipate cu podele joase, rampe care se pot deschide și sisteme de avertizare audio și scrisă.

Majoritatea stațiilor de autobuz au fost făcute accesibile. Pensionarii au dreptul de a călători gratuit cu vehiculele de transport public. Municipiul Borås are un plan anual pentru

dezvoltarea trecerilor de pietoni. Există indicații sonore și tactile la intersecții. Terminalul central Borås este planificat din perspectiva pietonilor. Mare parte a terminalului este închis vehiculelor și există suprafețe tactile pentru persoanele cu deficiențe de vedere pe trotuare. Există și aranjamente de accesibilitate pentru alte tipuri de handicap la gara centrală. Clădirile publice ale municipiului Borås au fost inspectate pentru accesibilitate și făcute accesibile. Reglementările care urmează să fie implementate pentru asigurarea accesibilității sunt luate în considerare atât în primele etape ale proiectelor de construcție a clădirilor noi, cât și ale proiectelor de renovare. Interiorul, precum și exteriorul Centrului Cultural Municipal (Kulturhuset) a fost adaptat pentru accesibilitate. Biblioteca orașului, teatrul orașului și muzeul de artă situate în Centrul Cultural sunt convenabile pentru accesibilitate.

Unul dintre principalii factori care au permis municipalității Borås din centrul orașului să primească premiul pentru accesibilitate este o poziție clară și hotărâtă, în conformitate cu conceptul de „Bore accesibil pentru toți”. În primul rând, se urmărește ca niciun cetățean din oraș să nu fie discriminat în vreun fel. Îndeplinirea acestui scop a fost luată în considerare în utilizarea banilor și a resurselor umane și s-a realizat o cooperare strânsă cu Consiliul Consultativ Borås pentru persoanele cu handicap în fiecare etapă. Municipalitya Borås a creat o bază de date de accesibilitate (Tillgänglighetsdatabasen) care conține standardele de accesibilitate pentru toate clădirile publice. Cu baza de date de accesibilitate (<http://www.t-d.se/en/TD-2/>) disponibilă pe

site-ul web al municipalității, rezidenții și vizitatorii din Borås sunt informați despre serviciile potrivite pentru accesibilitate. Baza de date de accesibilitate; Acesta acoperă o zonă foarte largă precum locuri de pescuit, hoteluri, centre medicale, biblioteci. Înainte de a vizita un loc, cât de potrivit este acesta pentru accesibilitate poate fi învățat din baza de date de accesibilitate. De exemplu, atunci când se dorește vizitarea unui muzeu, zonele de plimbare, condițiile de parcare, ratele pantei în interiorul și exteriorul clădirii, scări, scaune, robinete, oglinzi etc. Sunt disponibile sute de informații.

Baza de date de accesibilitate nu este unică pentru Borås, dar este folosită și în alte părți ale Suediei. Cu toate acestea, Borås este unul dintre orașele care implementează acest lucru cel mai eficient. În Borås, centrele comerciale, restaurantele și alte facilități private au fost inspectate și clasificate. În plus, aceste facilități au primit îndrumări cu privire la ceea ce aveau nevoie pentru a-și îmbunătăți accesibilitatea. Implementarea premiului pentru accesibilitate a încurajat întreprinderile private să-și îmbunătățească standardele de accesibilitate. Municipality Borås a implementat, de asemenea, standarde de accesibilitate dincolo de obligațiile legale. În afară de aceasta, aranjamentele de accesibilitate în reședințe private au fost sprijinite financiar, astfel încât persoanele cu dizabilități să aibă șanse egale de viață independentă. Pe lângă furnizarea de servicii de transport privat pentru persoanele cu dizabilități și vârstnici, serviciile de transport public sunt oferite gratuit.

THIS MODULE; ERASMUS+ 2021-1- EL01- KA220- ADU-000026409 IS THE INTELLECTUAL OUTPUT OF THE PROJECT "IMPROVING MUNICIPAL SERVICES IN THE FIELD OF CULTURE, ART, SPORTS FOR PEOPLE WITH DISABILITIES".

Toate autobuzele urbane și stațiile de autobuz sunt accesibile celor cu dificultăți de mobilitate și deficiențe de vedere. Trecherile de pietoni sunt în general cu podea joasă, cu semnale sonore și caracteristici tactile. Centrele comerciale, restaurantele și alte spații publice sunt monitorizate și inspectate pentru accesibilitate.

Aceasta secțiune; IMPORTAT DIN REVISTA DE STUDII DE POLITICI SOCIALE (ANUL: 19 NUMĂR: 43 APRILIE - IUNIE 2019 ISSN: 2148-9424 Articol de cercetare).

INTRODUCEREA BUNELOR PRACTICI ALE PARTENERILOR

IMPORTANȚA ARTELOR VIZUALE PENTRU PERSOANELE CU NEVOI SPECIALE

EDUCAȚIE ARTE VIZUALE PENTRU PERSOANE CU NEVOI SPECIALE

Educația artistică: Se bazează pe educația spirituală și fizică a individului în integritatea sa, pe dezvoltarea preocupărilor estetice, a gândurilor și a opiniilor, pe maturizarea talentului și a creativității sale și pe efortul de a aborda cu toleranță valorile artistice (Artut, 2004:91).

Scopul educației artistice nu este atingerea celui artistic. Atingerea artisticului este scopul artei. Scopul educației artistice este de a ajunge la individ. Din acest motiv, educația artistică ar trebui creată și implementată într-un mod care să răspundă nevoilor individului (Salderay, 2001).

Educația în arte vizuale este un proces care va ajuta persoanele cu dizabilități să-și exprime lumea interioară, să socializeze cu munca în grup și să-și dezvolte abilitățile motorii într-un mod mai sănătos. În fiecare etapă de dezvoltare a istoriei umane, pictura a avut un loc important în viața umană și și-a menținut această importanță.

Educația artistică este o educație care ajută individul să se exprime, precum și să dobândească cunoștințe și abilități artistice, relaxare psihologică și diferite abilități ale mâinii.

This area is of great importance in expressing different feelings for people with disabilities. The individual who develops the language of behavior is more tolerant in understanding himself and the world, more positive in adapting to the environment he is in, enjoying life, has self-confident and productive abilities, and is a helpful factor in sustaining his life in better conditions.

Educație de artă vizuală pentru persoanele cu handicap mintal

Activitățile de arte vizuale sunt un instrument important care facilitează învățarea într-un mediu pozitiv, afectând toate domeniile de dezvoltare ale persoanei cu dizabilități (Erim & Caferoğlu, 2012). Activitățile de arte vizuale ca persoane cu handicap mintal arată inadecvare în capacitatea lor de a se exprima; este considerată ca o expresie a înțelegerii, talentului și puterii creatoare a acestor indivizi în măsura capacităților lor mentale. Persoane cu handicap mintal prin realizarea de lucrări precum artizanat, lut și pictură;

relaxează-te emoțional, distrează-te și câștigă abilități diferite. Çağlar (1979: 420-430) a enumerat comportamentele pe care activitățile de pictură le vor aduce persoanelor cu dizabilități mintale, după cum urmează:

Învățând să-și folosească brațele, mâinile și degetele cu atenție și corect, se dezvoltă mușchii lui mici și mari (fini și grosieri).

El/ea își folosește mâna-ochi și puterile mentale în mod corespunzător în a face o muncă.

Recunoaște culorile, le distinge, obține culori diferite de culorile primare.

Stabilește relații de formă, culoare și proporție între obiecte.

Își explică observațiile, sentimentele și gândurile despre mediu cu imagini, forme, culori și modele.

Dezvoltă capacitatea de a face generalizări simple și transfer de informații.

Dobândește capacitatea de a lua și implementa decizii adecvate.

El/ea capătă încredere în sine.

Ea/ea simte plăcerea de a crea o lucrare.

Faptul că mușchii, încheieturile și degetele persoanelor cu retard mintal nu sunt pe deplin dezvoltați, le îngreunează învățarea tehnica a scrisului. Exercițiile din lucrarea de pictură pot da forță și flexibilitate mâinilor acestor indivizi și pot forma primul lanț în sistemul de pregătire pentru munca de scris (Salderay, 2001: 110). Lucrările de pictură sau desen pe suprafețe verticale, precum șevalet, asigură echilibrul umerilor, în timp ce extensia încheieturii mâinii și a degetelor fac o pregătire naturală pentru ținerea pensulei sau a creionului (Johnson-Martin et al., 2004: 401).

Unele studii pot fi planificate individual, iar unele studii pot fi planificate ca lucru în grup. Fiecare persoană cu dizabilități contribuie la nivelul capacității sale în munca de grup, cum ar fi o imagine sau un colaj. Aceste studii trebuie

planificate, deoarece oferă oportunități importante de colaborare, partajare de materiale și interacțiune între egali. O activitate bine gândită și gestionată îi permite persoanei cu dizabilități să-și dezvolte capacitatea de a se critica și de a obține satisfacție personală din munca pe care o desfășoară. (Çağlar, 1979: 433). Fiecare activitate concepută pentru a fi realizată trebuie împărțită în niveluri simple și acestea ar trebui să fie în stadii succesive de dezvoltare (Artut, 2001: 216; Çağlar, 1979). Conform lui Connor (1963), se consideră în general adecvată predarea unei activități prin împărțirea ei în cinci niveluri (Citat de Çağlar, 1979: 436).

Pentru a exemplifica o activitate de pictură, în primul rând, persoana cu dizabilități este învățată cum să țină instrumentul (creion colorat, pensulă etc.) pe care îl va folosi în pictură. Apoi, se face vopsea pe o hârtie aleatorie cu ea. El este învățat să picteze o anumită zonă la al treilea nivel și un anumit contur prestabilit (cerc, pătrat, dreptunghi etc.) la al patrulea nivel. În al cincilea și ultimul nivel, el este învățat să picteze un model similar. Acestea sunt, de asemenea, etapele de dezvoltare ale vopsirii, iar persoana cu dizabilități este trecută la următorul nivel după finalizarea fiecărei etape. (Çağlar, 1979: 436).

Aceasta secțiune; Educație artistică vizuală pentru persoanele cu handicap mintal/ Aydın Art Year.1 No.2 (2015) (71-83)/ Citat din Merve Özcan. (Universitatea Istanbul Aydın, Facultatea de Arte Plastice, Departamentul de Design Grafic, merveozcan@aydin.edu.tr)

EXEMPLE DE APLICAȚII

Cum se fac suporturi pentru lumânări din conuri și pietre naturale?

Materialele pe care le folosesc la realizarea modelului de suport de lumanare con pe care le vedeti in imagini:

- 20 cm ca caz. Sita de diametru
- Fir de in gros ca un deget pentru a acoperi corpul carcanei
- 4 conuri medii
- Vopsea guașă în diverse culori
- Lipici și pistol de lipici pentru lipire
- 3 cm pentru acoperirea podelei

Spumă groasă de polistiren și flori din plastic

Lumanare medie

Design suport pentru lumânări conice:

Styrofoam, Styrofoam, pe care îl vom tăia la un diametru mai mic de 0,5 cm, se pune în sită pentru a fi folosit ca un capac.

Firul de in se lipește de peretele lateral exterior al carcasei cu silicon după dorință.

Florile din plastic sunt lipite secvențial de marginea inferioară cu silicon.

Conurile sunt vopsite în culorile dorite cu vopsea guașă de pe marginile exterioare și interioare.

Suportul de lumanare de marime medie este acoperit cu un fir de in mai subtire.

Conurile de pin uscate se pun in sita in 4 locuri egale.

Pietre naturale colectate din natură (în acest studiu au fost folosite minerale de calcit cristalin) sunt plasate în spațiile dintre conurile de pin.

Florile de plastic sunt lipite vertical cu silicon pentru a acoperi micile goluri rămase pe pământ.

Realizarea unei rame foto din ramuri

Materiale necesare pentru construcția cadrului cu ramuri uscate:

Ramă

Cuțite de grădină

Vopsea acrilică maro

Perie cu vârf de spumă

Pistol din silicon

40 până la 50 de ramuri mici uscate

Mușchi decorativ și flori artificiale

Construcție cadru cu ramuri uscate

În primul rând dacă rama pe care o avem nu este maro începem prin a o vopsi în maro. După separarea cadrului de sticlă, îl vopsim cu vopsea acrilică maro cu o pensulă cu varf de spumă (se poate folosi de fapt o altă pensulă). Vom aștepta să se usuce timp de 1 oră.

De fapt, în mod normal, un singur strat de vopsea nu este suficient, dar din moment ce vom folosi cadrul ca fundal, nu este atât de important.

Probabil cea mai obositoare și consumatoare de timp a acestei lucrări este colectarea ramurilor și modelarea lor puțin. Începem să tăiem crengile în funcție de dimensiunile de lățime și înălțime ale cadrului cu foarfece de tăiat.

În primul rând, lipim cele mai groase și mai lungi ramuri cu lipici fierbinte pe cadru.

Apoi trebuie să plasați celelalte ramuri subțiri și scurte între ele cu silicon fierbinte.

În această lucrare, mușchiul și florile sunt folosite pentru a decora restul cadrului. Îți poți decora rama și cu diferite materiale precum figurine din fetru,

nasturi colorati sau margele, in functie de materialele pe care le ai si de gustul tau.

Pictură pe piatră

Care sunt materialele de pictură pe piatră?

 Pietre late si plate: puteti gasi aceste pietre pe care vom picta, la mare sau in gradina dumneavoastra.

 Vopsele acrilice colorate: Pentru pictura pe piatră, trebuie luate vopsele acrilice netoxice cu consistența vopselei în ulei. Vopseaua acrilică este preferată deoarece se usucă rapid și are o caracteristică de acoperire.

➤ **Pensule de diferite dimensiuni:** Ar trebui să cumpărați pensule de diferite dimensiuni, ținând cont de lucrurile pe care doriți să le vopsiți.

➤ **Creion:** creionul este necesar pentru schița desenată înainte de pictare.

➤ **Creion din acetat:** Se folosește pentru a trece peste desenul făcut cu creionul și a-l fixa.

➤ **Lac sau lac spray:** Pentru ca vopselele pe care le faceți să pară mai strălucitoare și mai durabile, este necesar să luați lacul după procesul de vopsire.

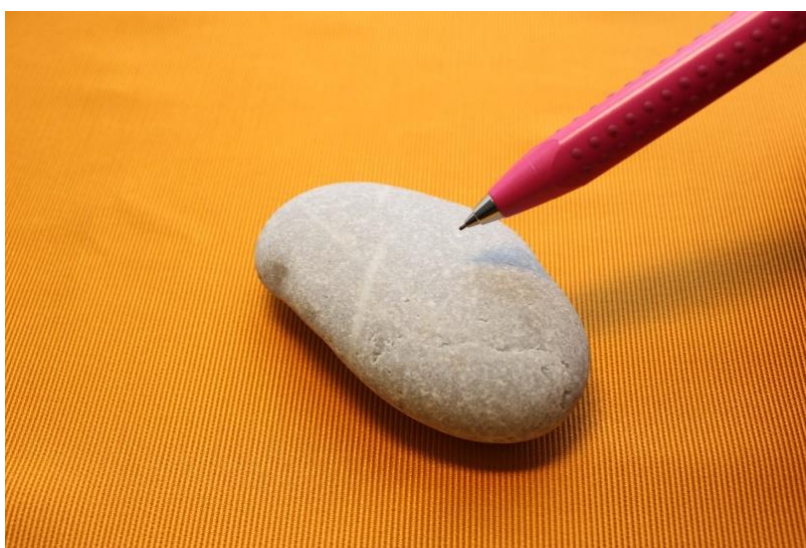
Cum se face pictura pe piatra?

1. Alegerea pietrei, curățare și uscare

Primul pas pentru a picta o piatră este să selectați și să curățați piatra și să așteptați să se usuce. Pentru pictura pe piatra, forma și suprafața pietrei pe care vom lucra este foarte importantă. Planeitatea pietrelor și netezimea suprafeței ne permit să lucrăm cu succes. Pregătiți un lighean cu apă și puneți niște săpun lichid în el. Pune pietrele pe care le găsești într-un lighean plin cu apă și lasă-le 15 minute. Apoi curățați bine pietrele cu vechea periuță de dinți.

2. Desenați forma pe care doriți să o pictați pe piatră cu un creion.

Al doilea pas al pictării unei pietre este să desenăm forma pe care o vom picta pe piatră. Pentru a picta pe piatră mai lin și mai frumos, mai întâi desenăm cu un creion forma pe care urmează să o pictăm. Dacă urmează să pictezi pietre pentru prima dată, este util să faci și desene care să nu conțină prea multe detalii. În viitor, veți putea picta chiar și cele mai dificile desene cu practică. După ce desenați pe piatră, treceți peste ea cu un stilou din acetat.

3.Pictura

Al treilea pas în cum să pictezi o piatră este să pictezi piatra. Acum ce trebuie să facem este să vopsim piatra cu pensulele și vopselele acrilice pe care le-am cumpărat. Unul dintre punctele importante aici este; Este să folosești pensule cu varf fin sau cu varf gros în funcție de detaliul pe care îl vei picta.

4. Lacuirea

Al patrulea și ultimul pas al modului nostru de a picta o piatră este să lăcuim piatra pe care o pictăm. Așteptați ca piatra pe care ați pictat-o să se usuce. Deoarece folosim deja vopsea acrilică, aceasta se va usca rapid. Apoi lacuim pentru a da pietrei un aspect lucios. Puteți folosi lac lichid sau lac spray după dorință.

Sfaturi pentru pictura pe piatră și sfaturi pentru începători:

Înainte de a începe procesul de vopsire, poartă haine pe care le poți sacrifica cu liniște sufletească. Pentru că dacă vopseaua se vărsă pe tine, nu se va mai desprinde.

Vopseaua de pe pensula pe care o folosești nu trebuie să fie prea apoasă. În caz contrar, vopseaua se va dispersa în timp ce pictați.

Puteți usca pietrele cu un uscător de păr și puteți economisi timp.

Puteți folosi oja pentru a adăuga profunzime desenelor dvs. și oja transparentă în loc de lac.

Puteți picta mai întâi piatra cu două straturi de vopsea acrilică și astfel creați o bază pentru piatră.

Inimă decorativă din scoici

Mai întâi, tăiați o inimă din hârtie A4, suficient de mare pentru scoicile voastre, apoi puneți modelul pe carton pentru a vă pregăti inima model. Apoi începeți să vă căpușiți cu atenție cojile una câte una cu lipici fierbinte. Apoi, când faci o frânghie și un arc în mână, ai terminat cu inima.

IMPORTANȚA Dramei ÎN EDUCAȚIA PENTRU PERSOANE CU NEVOI SPECIALE

Drama, care este modul de viață pe scenă, poate fi considerată ca primul pas al eforturilor persoanelor cu dizabilități de a se face acceptați în mediul în care trăiesc. Acești indivizi, care au fost izolați de societate de ani de zile și a căror existență a fost ascuns chiar și de părinții lor care trăiesc în lumea lor interioară, este mesajul „Sunt în” pentru societatea cu drama de astăzi.

Drama este indicatorul obiectiv al dobândirii încrederii în sine a persoanelor cu dizabilități și acționând împreună în armonie. Persoanele cu dizabilități, care sunt închise spre exterior în lumea lor interioară, vor avea ocazia să demonstreze societății că pot împărtăși și conlucra cu prezența creativă a dramei.

Comportamentele pe care activitățile dramatice care urmează să fie activate de primării le pot aduce persoanelor cu dizabilități sunt următoarele:

Persoana cu dizabilități va ajunge să se cunoască pe sine folosind limbajul corpului cu dramatism. Abilități precum ținerea, aruncarea, săritul; va descoperi modul în care persoanele cu dizabilități pot stabili o comunicare între corp și organe prin asigurarea coordonării între creier și organe. Este posibil ca persoanele cu dizabilități cu retard motor să fi urmat un tratament de fizioterapie naturală cu aceste activități.

Persoanele cu dizabilități care au dificultăți în comunicarea verbală vor avea posibilitatea de a comunica verbal cu ceilalți controlându-și mișcările corpului. Ei vor putea să le facă armonioase și pregătite pentru control, dând răspunsuri efective la comenzile cu un singur cuvânt ale regizorului, cum ar fi „stai-stai, vino-vino” în piesele lor de teatru. Se vor oferi beneficii în monitorizarea problemelor sociale și comunicative ale copiilor cu autism. Copilul care nu reacționează la comenzile date își va urma prietenii și îi va imita. În timpul acestor studii, materialele pot fi folosite în jucării care îi plac copilului autist.

Una dintre caracteristicile persoanei cu handicap mintal este lipsa gândirii creative. Drama poate fi un instrument care ar trebui folosit pentru a ghida copilul în acest domeniu. Cu toate acestea, trebuie să ai foarte multă răbdare. Persoanele cu dizabilități mintale se pot exprima și își dezvălui emoțiile în timp ce joacă jocuri ca ceilalți. În aplicații simple, scena poate fi transformată într-un loc de joacă, iar accesoriile pot fi transformate în jucării. Un copil cu dizabilități se va simți mai fericit la locul de joacă și va putea să ne ofere reacțiile pe care ni le dorim.

Prin dramă, persoanele cu dizabilități vor învăța să aibă încredere în ei înșiși. A reuși: Să fii urmărit și aplaudat de profesorii, prietenii și părinții lor va fi o sursă de mare bucurie pentru ei. Membrii familiei pot lua parte și la aceste

jocuri. Astfel, persoana cu dizabilități va vedea oamenii cu care nu poate comunica acasă ca pe el însuși și își va combina sentimentele cu jocul.

Muzica ocupă un loc important în motivarea persoanelor cu dizabilități. Muzica este cel mai eficient material pe care îl putem folosi pentru a concentra atenția copilului. Bataile din palme, senzația de ritm, motivația pentru muzică pot fi folosite pentru a exprima sentimentele și lumile interioare ale copiilor în dramă creativă însoțită de muzică. Putem spune că pentru cei cu deficiențe de vedere, muzica și tempo-ul pot fi folosite pentru a se orienta, a înțelege poziția și a se echilibra prin dans. Gesturile și mișcările de mimă și dislocațiile vocale trebuie să fie funcționate corect la persoanele cu deficiențe de auz.

Copiii cu dizabilități ar trebui să fie recompensați ca urmare a activităților de teatru. Premiul va fi scopul pe care copiii cu dizabilități își doresc să-l atingă în lumea lor mică, în socializarea și comunicarea cu mediul lor, ca succes de a reuși într-un loc de muncă și de a lucra împreună.

În activitățile de teatru, persoanele cu dizabilități nu doresc ca un anumit scenariu să fie implementat. Această poziție nu ar trebui să fie persistentă. Persoanele cu dizabilități de pe scenă ar trebui să fie libere să acționeze orice și cum doresc să acționeze, iar toate obstacolele din fața lor pentru a reflecta lumea lor interioară ar trebui înlăturate. Uneori, persoana cu handicap nu vrea să fie împiedicată în comportamentul său. Acum este un individ liber pe scenă. Comportamentele pe care le face și le va face pot fi adevărata reflectare a lumii sale interioare.

Concluzie: Drama va fi un proces important de învățare pentru persoanele cu dizabilități pentru a se autodisciplina, a se adapta la o nouă viață, a fi activ în grup și a-și îmbunătăți dezvoltarea fizică și a limbajului.

GENURI DRAMA

Psychodrama

Psihodrama este o metodă de grup în care personalitatea, relațiile interpersonale, conflictele și problemele emoționale sunt explorate cu metode dramatice speciale. Scopul psihodramei este de a ajuta oamenii să fie consecvenți în cuvintele, gândurile și comportamentele lor. Un alt scop este acela de a face mai ușor să fim deschiși și consecvenți cu noi înșine și cu ceilalți.

Unul dintre cele mai importante scopuri ale psihodramei este acela de a asigura dezvoltarea psihologică a indivizilor prin dobândirea de catharsis și dobândirea de insight și astfel de a fi tratați. Psihodrama, ca tehnică de terapie, ar trebui aplicată de către experți, în special de către psihologi care au fost instruiți pe acest subiect.

Dramă educațională

Se mai numește și dramă pedagogică. Este o tehnică folosită în educația individului în aproape fiecare materie. Din acest motiv, include celelalte două genuri dramatice în anumite proporții. Pentru că drama educațională își propune să crească conștientizarea individului cu privire la structura psihologică și experiențele psihologice și să dobândească creativitatea ca abilitate specială. Cea mai importantă diferență dintre drama educațională și drama creativă este că scopul dramei educaționale nu este de a crea un joc și indivizii participă la subiect în scopuri educaționale.

Dramă Creativă

Activitățile dramatice efectuate pentru a îmbunătăți creativitatea indivizilor și pentru a le activa imaginația prin joc se numesc dramă creativă.

De asemenea, copiii trăiesc în lumea în care trăiesc adulții și au sentimente, gânduri și stiluri la fel ca adulții. Fără îndoială, ei îi iau pe adulții din jurul lor ca exemplu în formarea lor. Cu toate acestea, copiii au nevoie de experiență în viață, mai degrabă decât să ia adulții ca exemplu. În acest moment, lucrul pe care copiii îl fac cel mai mult, joaca, are un loc foarte important. Copiii învață multe lucruri despre viață în timp ce se joacă, iar această învățare este extrem de eficientă și permanentă pentru că se face prin a trăi.

Cercetătorul Arthur T. Jerschild subliniază că copiii își testează propria forță prin jocuri, încearcă să sară înainte, concurează în limitele pe care le-au trasat și acceptă acest lucru chiar dacă pierde în joc. Prin urmare, jocurile sunt un factor important în procesul de socializare.

Drama creativă este procesul prin care îl ajutăm pe copil să reacționeze sau să se adapteze la noi situații și evenimente prin experiențe prin crearea de jocuri. În acest sens, drama creativă ar trebui să fie o activitate sub control, pre-proiectată și ghidată de oameni cu experiență pentru ca experiențele de viață ale copilului prin jocuri să fie corecte și adecvate.

CLASIFICAREA DRAMEI

Clasificarea clasică a dramei include încălzirea și relaxarea, jocul de rol și pantomima, formarea și evaluarea.

a) **Încălzire și relaxare:** Mișcările de încălzire a corpului încep de la gât, care este cea mai înaltă articulație a corpului, și se termină cu articulațiile umărului, taliei, picioarelor și, respectiv, piciorului. Se asigură că aceste articulații sunt încălzite cu un număr egal de mișcări spre dreapta-stânga sau înainte și înapoi. În timpul acestor mișcări se lucrează și se încălzesc și mușchii din aceleasi zone. Mișcările de relaxare încep din punctele de tensiune din zona capului în aceeași ordine și se termină la picior. Aceste puncte de tensiune sunt, respectiv; mușchii obrazilor și buzelor, mușchii spatelui, mușchii axilelor, umerii, coapsele, mușchii spatelui picioarelor, osul metatarsian. Mușchii din aceste puncte sunt lucrați, întinși și eliberați. Tensiunea din aceste puncte se simte a fi eliberată treptat de la degete de la mâini și de la picioare.

b) **Joc de rol:** Participanții improvizează și se joacă cu diviziunea muncii pe care o fac între ei.

c) **Pantomima:** Este o formă de exprimare în care narațiunea este realizată cu mime, gesturi și mișcări, fără dialog și monolog. Individul își îndeplinește rolul cu pantomimă.

d) **Formare și evaluare:** După efectuarea activității, grupul face o autoevaluare. În această etapă, liderul grupului îi îndrumă pe participanți punând întrebări și le permite să exprime ce simt în timpul jocului și al vieții.

ELEMENTE CHEIE ALE DRAMEI

Elementele principale ale dramei: conducător de teatru, grup de teatru, materiale și mediu adecvat.

- a) **Lider de teatru:** Planifică din timp activitatea de teatru a grupului, se asigură că membrii grupului se încălzesc fizic și psihologic la activitate, gestionează și dirijează grupul.
- b) **Grup dramatic:** este format din persoane care doresc să participe la eveniment.
- c) **Materiale:** Jucării, mingi, perne etc utilizate în timpul activității.
- d) **Mediu adecvat:** Mediile închise, care sunt potrivite pentru efectuarea mișcărilor corpului într-un mod confortabil și sănătos, izolate de zgomotul lumii exterioare, sunt medii mai potrivite pentru desfășurarea activității de teatru. Atunci când planificați o activitate de teatru, trebuie luat în considerare mediul în care se va desfășura activitatea.

ETAPE DE APLICARE A DRAMEI

Există trei etape în dramaturgie care diferă unele de altele ca formă și se desfășoară ca un întreg în fiecare operă. Aceste:

1. Exerciții de încălzire și relaxare

Sunt primele lucrări incluse într-un atelier de teatru. Aceste studii includ exerciții care vizează integrarea indivizilor care formează grupul între ei. Participanții se întâlnesc și interacționează între ei. Sunt pregătiți și dispuși pentru viețile pe care le vor trăi. Încredere începând cu cunoștință; exerciții care vizează încălzirea, adaptarea, folosirea celor cinci simțuri, dezvoltarea capacității de observare și simțire a corpului și a creierului, în această etapă, testarea spațiului; Acestea sunt exerciții precum mersul însoțit de muzică sau ritm, alergarea, săritura, tragerea și împingerea, plimbările animalelor, mersul pe diferite motive și timpi și păstrarea ritmului în conformitate cu ritmul afișat.

În studiile de încălzire, individul examinează trăsăturile cognitive, afective și cinetice ale orașului și, ca urmare a acestei examinări, vede individul din această perspectivă. Regulile pentru această fază de încălzire sunt strict definite și ar trebui să fie îndeplinite numai de lider. Câștigarea încrederii, adaptarea, utilizarea celor cinci simțuri, observarea și dezvoltarea, simțirea corpului și a creierului sunt în general posibile prin exerciții de integrare și concentrare.

Fusing Runs

În această etapă, se urmărește integrarea întregului grup între ele. Includerea este extrem de importantă în ceea ce privește relaxarea grupului de lucru și începerea și continuarea sănătoasă a studiului. Este cel mai potrivit mod de lucru pentru a începe studii de incluziune cu învățarea numelor și cunoașterea.

EXEMPLU 1:

Participanții merg în direcții opuse în două cercuri, unul în celălalt, cu acompaniamentul muzicii. Când profesorul (liderul) oprește muzica, participanții din ambele cercuri se opresc și se întorc către prietenii lor din direcția în care se află și își spun numele unul altuia. Apoi își spun amândoi numele și își strâng mâna, apoi se întreabă „ce mai faci?” ei întreabă.

EXEMPLU 2:

Lanț de nume

Participanții stau unul lângă altul sau în cerc. Cineva spune numele tău. Cel care stă în stânga lui spune numele celui care a început primul și propriul său nume. Spune numele primilor doi care stau în stânga lui și propriul său nume. Deci ultima persoană încearcă să spună numele tuturor copiilor care au venit înaintea lui și propriul său nume.

Studii de concentrare

La sfârșitul studiilor de incluziune, se așteaptă ca participanții să poată comunica mai bine între ei. Scopul exercițiilor de concentrare este de a concentra atenția grupului asupra unui punct și de a-l îndrepta către activitatea de teatru.

EXAMPLE: Jocul Triunghiului

Întregul grup este împărțit în trei. Cei din vârful triunghiului sunt aleși ca lider de grup. Ceilalți membri ai triunghiului repetă, urmând ceea ce a făcut primul. Lucrul important aici nu este să priviți direct la liderul grupului în timp ce observați, ci să acordați atenție câmpului vizual în timp ce priviți drept înainte. Este important ca capul să fie mereu îndreptat în aceeași direcție.

2. Joc (studiu principal)

Constă în a juca liber jocuri în cadrul regulilor determinate și a dezvolta aceste jocuri. Jocul se realizează prin împărtășirea cu alte persoane și imitarea acestora în procesul de dezvoltare a personalității. Jocurile menționate își iau locul în aplicație pe baza acestei vederi de bază. Dimensiunile creativității și imaginației (imaginația) intră în joc cu jocuri. În această etapă, liderul (profesorul) ar trebui să fie atent; Ideea este să nu mergeți la extreme în jocuri și să nu obosiți participanții mai mult decât este necesar.

Jocurile sunt selectate în funcție de caracteristicile grupului de studiu. Pentru crearea jocului, se selectează una sau mai multe dintre activități precum pantomima, jocul de rol, improvizația, crearea de povești, dramatizarea și se practică. Aceste jocuri pot fi uneori jocuri care dezvoltă vocabularul, simțurile sau atenția, iar uneori pot fi jocuri competitive bazate pe imitație.

a) Pantomima

Pantomima este expresia unor idei fără cuvinte. Poate fi completat de jucătorul spunând sau joacă ceva cu gesturi fără cuvinte.

Pantomima se face pur și simplu folosind gesturi, gesturi și uneori adăugând sunete, fără a folosi cuvinte. În timpul aplicării studiilor de pantomimă, observațiile și experiențele indivizilor ar trebui să beneficieze și de aceste experiențe ar trebui luate în considerare.

b) Jocul de rol

Jocul de rol este acceptarea imaginativă (imaginară) sau explicită a funcțiilor altuia sau ale altora. În forma sa originală, G.H. Jocul de rol, care a fost folosit de Mead ca instrument în analiza filozofică a persoanei și a societății, este folosit astăzi în psihoterapie, dinamică de grup și educație.

Nu este întotdeauna posibil să se bazeze activitatea didactică direct pe fapte concrete și să se examineze în sine evenimentele legate de tema de învățare. Una dintre cele mai active metode de predare care poate fi folosită în astfel de situații este metoda jocului de rol. Metoda jocului de rol; Este o metodă de predare bazată pe dramatizarea unei idei, situații, probleme sau eveniment de către un întreg grup sau de către anumiți membri selectați din grupul din fața grupului. Baza metodei jocului de rol este dramatizarea. Într-o astfel de situație, o idee, situație, problemă sau eveniment este dramatizată în fața grupului.

Când sunt examinate studiile dramatice recomandate indivizilor din diferite grupuri, se vede că evenimentele și situațiile sunt animate în jocul dramatic. La votul pe rol, caracteristicile și sentimentele personajelor din joc sunt animate.

Improvizatie; Este un amestec al ambelor metode. Cel mai simplu mod de a juca un rol este să începeți cu pantomima profesională, în care sunt jucate îndatoririle profesionale ale diferitelor persoane din societate.

Prin metoda jocului de rol se asigură nu numai soluționarea situațiilor problematice care fac obiectul învățării, ci și înțelegerea tuturor comportamentelor sociale, culturale și naturale ale actorilor de rol și a problemelor din relațiile umane. Datorită acestei metode, de exemplu, copilul care joacă rolul mamei poate înțelege comportamentul mamei sale. Poate înțelege comportamentul unui șofer în timp ce joacă rolul unui șofer. În animația subiectului, jucătorii trebuie să fie activați cu mișcările întregului corp. Aduce și mișcare.

Cel mai simplu mod de a începe jocul de rol este să începi jocul de către lider (profesor). Dialogul poate fi creat apoi prin împărțirea unor roluri cu copiii. Exemple de joc de rol inițial sunt prezentate mai jos:

EXEMPLU 1:

Fiecare dintre indivizi poate primi personaje precum un poștaş furios, un profesor obosit, un șofer de autobuz furios. În timpul aplicațiilor, un eveniment poate fi creat prin combinarea mai multor personaje.

EXEMPLU 2:

Indivizii sunt rugați să dezvolte idei despre ceea ce se întâmplă sub mare. Poze, postere pot fi necesare pentru acest eveniment. După ce unele animale marine au fost identificate, copiii sunt rugați să aleagă pe rând animalul marin pe care îl doresc și apoi să decidă singuri cum le vor portretiza. Apoi, se formează grupuri de câte doi și trei și li se cere să joace un rol într-un joc.

Improvizația

Improvizația, care are o largă utilizare în domenii precum afaceri, terapie, educație și dezvoltare individuală, poate fi definită ca a scăpa de monotonie și a fi monoton și a fi creativ în fața unor evenimente bruște. Procesul de improvizație poate fi observat foarte bine în comunitatea a doi oameni care tocmai s-au cunoscut. Într-o astfel de situație, nimeni nu știe ce va spune celălalt în continuare și cum o va spune. Modul de a fi sincer și sincer este să nu acționezi artificial. De asemenea, este o improvizație tipică pentru un copil să

se joace folosind toate mișcările, acțiunile și imaginația lui. În jocul vieții pe care copiii îl petrec până devin adulți, nu există roluri, sarcini, locuri, evenimente, adică un scenariu prestabilit. Din acest motiv, există o improvizație constantă în viață.

Când se întâlnește un eveniment neașteptat, fără să te gândești prea mult la ce să faci sau cum să faci, evenimentul începe să se întâmple direct și la sfârșitul evenimentului se face o evaluare a modului în care s-a întâmplat. Aici oamenii trăiesc fără a numi asta improvizație. Această improvizație în viața lor de zi cu zi este comportamentul lor foarte firesc. Improvizația nu are faze specifice care să fie ușor de distins unele de altele. Procesul de improvizație este experimentat nu prin scriere sau înregistrare, ci prin redarea a ceea ce îți vine în minte în acest moment.

În timpul acestor studii, procesul se desfășoară într-un mod unic, deoarece detaliile nu sunt determinate în prealabil. Cu alte cuvinte, principala sursă a improvizațiilor este propria viață a individului. Din acest motiv, este o etapă în care participanții se pot exprima confortabil și se pot bucura individual.

Ca în toate celelalte etape, în studiile de improvizație, anumite etape sunt planificate, ținând cont de caracteristicile participantului și, uneori, către o țintă determinată. Criteriile de alegere a temei sau temei variază în funcție de experiențele anterioare ale grupului și de scopul pentru care grupul a participat la acest studiu. Cu toate acestea, indiferent de criteriile luate în considerare, improvizațiile stau la baza aproape oricărei opere dramatice creative.

Improvizația are loc ca instrument în dezvoltarea jocului. Scopul său este de a câștiga experiență pentru jucător. Improvizatorul învață să-și planifice munca, să fie creativ și să dezvolte evenimente, să creeze situații. Ajută să gândești independent, să iei decizii, să-ți asume responsabilitatea, să cooperezi, să crezi sensibilitate socială și să câștigi o mai bună exprimare verbală și acțiune. Nu există așa ceva ca să nu improvizezi. Dimpotrivă, improvizația oferă individului posibilitatea de a încerca din nou și din nou. Improvizatorul învață din greșelile sale și încearcă să găsească adevărul observând alți jucători. Improvizația are și funcția de a educa oamenii să gândească. Oferă noi moduri de gândire, arătând că obiceiurile de gândire dobândite nu duc întotdeauna la succes. Astfel, persoana produce noi orientări în diferite situații.

În această etapă a studiilor dramatice pot fi folosite diverse tipuri de improvizație. Principalele cunoscute sunt improvizațiile de caracter despre

oameni și identitățile lor unice, improvizațiile dezvoltate prin folosirea obiectelor sau imaginarea acestora, improvizațiile realizate în scopul creării unui obiect, obiect, structură, organism, unealtă prin folosirea propriului corp sau a corpului acestora. În grup, sfârșitul sau integral Improvizațiile legate de completarea sfârșitului unei poezii, povești, basm sau film cu o parte de mijloc sau visarea întregului portret, poză sau fotografie, care sunt parțial prezentate, sunt improvizații care decurg din situație, destinată mediilor în care interacțiunea interpersonală poate fi observată cu ușurință, cum ar fi recrearea pieței sau școlii unui oraș. .

EXEMPLU 1:

Improvizații simple din situații

Participanții stau pe scaune în formă de jumătate de lună. Liderul (profesorul) le-a spus participanților: „Sunteți un grup de oameni care locuiesc într-un cartier”. El atrage atenția copiilor asupra improvizației. Liderul spune: „Există în acest cartier o înghețată care vinde tot felul de înghețate delicioase. Caracteristica acestei persoane este că cunoaște în detaliu viața privată și viața de zi cu zi a locuitorilor cartierului care vin la el. magazin.” El joacă și rolul de producător de înghețată. Apoi le cere participanților să vorbească cu vânzătorul de înghețată și să dea indicii celorlalți participanți despre cine sunt ei (profesor, mecanic, avocat, medic, vânzător etc.). Apoi este o discuție despre profesii.

EXEMPLU 2:

Liderul intră în ținuta de Moș Crăciun și reamintește că este ziua de Anul Nou și spune: "Eu sunt Moș Crăciun. Copiii așteaptă jucării de la mine acasă. Mă poți ajuta cu asta?" el întreaba. Apoi le spune participanților că vrea să-i ducă la plimbare și că ei pot decide ce cadouri să cumpere copiilor. Apoi liderul și participanții se gândesc să găsească un mijloc de transport. Toată lumea începe să călătorească în țară cu un vehicul de transport la alegere. După ce sunt determinate jucăriile pe care le doresc copiii din țară, copiii decid ce jucărie vor fi. După aceea, liderul ia mâinile copiilor care sunt jucării și le distribuie altor copii din țară.

EXEMPLU 3:

Improvizații create cu obiecte

Participanții stau pe podea într-un cerc. Liderul plasează o folie de cadou strălucitoare și elegantă în centrul cercului. Și le oferă participanților timp să se gândească la ce ar putea fi în interior. Apoi, el împarte participanții în grupuri și le cere să-și spună unul altuia de unde a venit acest dar și cum a venit. Fiecare grup creează și spune o poveste despre cutia cadou.

EXEMPLU 4:

Improvizații folosind corpul

Liderul le oferă participanților la sarcinile de grup să fie pătrat, dreptunghi, triunghi și piramidă. Toți participanții încearcă să se emuleze în acest fel.

Formațiuni

Studiile de teatru, care au început cu exerciții de încălzire și relaxare, au continuat cu jocuri și s-au dezvoltat cu improvizație, au ajuns acum la etapa finală care vizează atingerea. Această etapă este formațiuni. Procesul care se dorește a fi explicat prin formațiuni este că procesul pornește de la un punct de plecare care nu a fost niciodată determinat înainte. În acest proces, modul în care se vor desfășura activitățile și unde vor ajunge acestea nu pot fi determinate în prealabil.

Această ultimă metodă de aplicare a dramei este un proces în care creativitatea participanților poate fi observată la cel mai înalt nivel. Din nou, în această etapă, este posibil să experimentați diferite experiențe cu utilizarea multor instrumente sau materiale auxiliare.

3. Relaxare și Studii de Evaluare

Relaxarea include atât relaxare fizică, cât și psihică. Se folosește la sfârșitul activităților pentru a mișca ușor articulațiile, pentru a înmuia mușchii și pentru a calma participanții. Muzica calmă și instrucțiuni verbale sunt folosite în mediu

pentru a facilita relaxarea. Scopul aici este de a pune în largul său participanții și a-i face să simtă că evenimentul s-a încheiat.

Deschiderea unei discuții după fiecare sau mai multe etape ale dramei, „ce ai trăit?”, „cum te-ai simțit?”, „unde ai avut dificultăți?” A pune astfel de întrebări și a răspunde participanților sunt etape importante ale studiilor dramatice. După acest studiu, este important să aveți informații despre comportamentul, sentimentele, gândurile și experiențele celorlalți în ceea ce privește privirea conștientă asupra propriei vieți.

Un alt scop în această etapă a studiului este de a salva participanții din mediul lor și de a-i readuce la realitate. Astfel, individul va avea ocazia să observe și să analizeze mai bine procesul prin care trăiește.

APLICAȚII DRAMA

O organizare este necesară în dramă. Din acest motiv, există anumite condiții care ar trebui luate în considerare atunci când desfășurați activități de teatru cu copiii. Apoi, ca în toate tipurile de activități educaționale, etapele de aplicare a dramaturgiei ar trebui realizate prin îndeplinirea acestor condiții pentru a obține rezultatele așteptate. În această secțiune vor fi incluse elementele procesului dramatic în educație, etapele de aplicare a dramaturgiei și resursele care vor fi utilizate.

A. Elemente în procesul dramatic în educație

Procesul dramatic este un întreg format din diverse elemente care se completează reciproc și determină relațiile dintre aceste elemente. Elementele din procesul dramatic pot fi enumerate după cum urmează:

1. Spațiul de lucru (mediu, unelte și echipamente)

Pentru a practica activități dramatice, în primul rând, trebuie să existe un mediu adecvat. Perimetrul sau zona nu trebuie să fie foarte mare. Cu toate acestea, este important să se asigure un spațiu adecvat pentru persoanele cu dizabilități. În special în timpul exercițiilor de relaxare și concentrare, ar trebui să existe o zonă suficient de mare încât participanții să nu se atingă. În plus, ar

trebui să fie un mediu confortabil în care să poți lucra fără pantofi, fără zgomot, fiabil, în condiții de temperatură și iluminare adecvate.

Mediul în care se aplică drama ar trebui să prezinte fiecare detaliu persoanei cu dizabilități. Din acest motiv, obiectele reale sau reale ar trebui găsite și plasate în prealabil în locul în care se realizează drama, ceea ce va permite persoanei cu dizabilități să o vizualizeze în minte.

Instrumentele, materialele sau materialele folosite în procesul dramatic au o caracteristică diferită în comparație cu alte medii educaționale. Această caracteristică poate fi explicată prin faptul că unealta, echipamentul sau materialul este folosit în scopuri diferite, forma acestuia este modificată sau mai multe obiecte preiau funcții diferite împreună. Cu toate acestea, important este ca instrumentul să fie prezentat în mâna participantului și pentru utilizare. Deoarece instrumentele sunt folosite pentru motivare în studiile dramatice, acestea ar trebui să atragă simțurile participanților cu dizabilități și ar trebui să fie structurate pentru a asigura continuitatea.

Instrumentele cele mai des folosite în dramaturgie sunt magnetofonele, casetele audio sau alte instrumente care transmit muzică. În plus față de bandă, instrumente vizuale precum imagini, fotografii, afișe, scris, panouri de afișare, carton, hârtie de desen, păpuși, creioane colorate, jucării, ornamente, cutii, vase, haine vechi, bunuri reale deteriorate, cum ar fi pantofi, uz casnic. bunuri, cărți, reviste, ziare, afișe, broșuri, materiale tipărite precum știri, articole, anunțuri, fotografii tăiate din ziare și reviste, dispozitive precum diapozitive sau retroproiectoare, proiectoarele sunt instrumente importante. În plus, deoarece scopul principal al dramei este participantul, simțurile tactile, mirosului și gustului pot fi, de asemenea, folosite ca instrumente stimulatoare în studii.

2. Grup de joacă (Participanți)

Drama este o lucrare realizată cu un grup, iar grupul de dramă este format din indivizi. Fiecare individ are experiențe și caracteristici diferite. Prin urmare, unul dintre punctele care trebuie luate în considerare în programul de teatru sunt participanții. Vârsta, nivelul de dezvoltare, sexul, interesele și nevoile participanților din grup și dizabilitățile acestora afectează modul în care este regizat drama și timpul studiului.

Este dificil să se determine cu exactitate ce activitate este potrivită pentru ce vârstă și tip de dizabilitate și necesită luarea în considerare a nivelurilor de dezvoltare ale copiilor și a caracteristicilor tipului de dizabilitate ca criterii. În timp ce persoanele cu dizabilități sunt atât actori, cât și spectatori, ei ar trebui să se afle într-un mediu în care își pot aminti și reflecta asupra experiențelor lor anterioare pe acest subiect. În acest mediu, ei sunt capabili să critice, să fie conștienți de diferențele lor individuale în aspectele sociale, emoționale și cognitive, să interpreteze situațiile senzoriale, să folosească sub-tehnicile dramei și să exploreze situații senzoriale și incitante. În plus, persoanele cu dizabilități ar trebui să fie capabile să reacționeze la obiecte, medii și concepte în ceea ce privește imaginația lor creativă, să transforme concepte abstracte în unele expresive, să își exprime gândurile și sentimentele prin mișcare, să folosească limbajul în observația individuală și interacțiunile sociale. , și să-și folosească vocile pentru a se evidenția pe ei înșiși și pe diferite personaje. Pe lângă toate acestea, mai este necesar să arate că sunt responsabili, să manifeste disciplină socială, să fie conștienți de sine, să se descopere pe ei înșiși, să-și descopere asemănările și diferențele, să interacționeze cu indivizii într-un mediu de grup, să rezolve probleme, să improvizeze, să-și asume roluri, să joace și să scrie. Trebuie luat în atenție. După cum se vede, în activitatea de teatru, nivelul de dorință și dezvoltare este important pentru participanți să-și concentreze atenția asupra oricărei activități, să manifeste interes și să facă mișcările necesare, nu vârsta cronologică.

Întrucât există un proces de conviețuire, producere și împărtășire împreună în grupul de teatru, ar trebui să se țină cont și de principiul voluntarismului pentru a vă bucura de orice împărtășire. Pentru a crea o bună cooperare și o atmosferă de grup bună, timpul nu ar trebui să fie întrecut și grăbit. Pentru aceasta, timpul alocat dramei, aproximativ cât timp este nevoie, ar trebui determinat prin încercări. În grupa în care se joacă pentru prima dată, studiile ar trebui să înceapă de la simplu și să treacă spre studii complexe. Pentru a obține rezultate sănătoase, numărul grupului trebuie determinat în prealabil. Numărul de participanți în grup ar trebui să fie decis luând în considerare caracteristicile persoanelor cu dizabilități din grup, împreună cu vârsta și nivelul lor de dezvoltare. Deși numărul variază în funcție de aceste calități, trebuie menționat că grupurile de 10-12 persoane sunt ideale.

3. Munca în sine (practică)

Fiecare activitate de teatru are o structură și un nivel specific. Inclusiv tipul de improvizație, activitatea determinată în dramă are un punct de plecare, un loc în care se desfășoară și rolurile de jucat. Pentru început, este necesar să faceți un plan care să prezinte aceste căi. Unele puncte ar trebui luate în considerare în planul pregătit. Punctele de luat în considerare sunt următoarele:

Selectarea temei:

Ce se așteaptă să învețe participanții?

De exemplu: Cooperare, bani.

Amenajarea teritoriului:

În ce mediu poate avea loc cel mai bine învățarea?

De exemplu: Muzeu, supermarket.

Selectarea rolului:

Cine vor fi participanții? Copiii pot alege diferite roluri pe măsură ce dobândesc experiență.

De exemplu; Pasager, client.

Alegerea rolului profesorului:

Cine voi fi? Voi rămâne ca profesor și voi regiza drama din exterior sau voi lua parte la dramă?

Determinarea cadrului:

Determină din ce punct de vedere vor fi tratate rolurile din această dramă și crește concentrarea.

De exemplu: Croitori care și-au pierdut foarfecile.

Selectarea punctului de focalizare:

Care este problema de rezolvat despre dramă?

Selectarea acțiunii:

Ce vor face participanții?

De exemplu: Ei vor pune marfa pe rafturi.

Identificarea trucului:

La început se stabilește ce va fi folosit pentru a atrage atenția copilului asupra subiectului. Profesorul poate face această lucrare, precum și orice scrisoare, orice bucată de pânză, orice imagine.

De exemplu: Profesorul vine la clasă în ținută de Moș Crăciun.

După fiecare activitate de teatru, vorbiți despre activitate. În plus, trebuie avut grijă să nu recurgeți la recompense și pedepse în toate activitățile dramatice și să acordați recompense verbale ca întărire intermitentă. Trebuie reținut că operele de teatru nu sunt niciodată pregătirea unui actor, așa că lucrările nu trebuie pregătite ca o reprezentare jucată pentru public.

Punctele care trebuie luate în considerare în programul dramă vor duce la o aplicație de succes, în timp ce se realizează obiectivele dramei.

4. Lider de teatru (profesor)

Beneficiul așteptat de la activitățile de teatru depinde de abordarea și comportamentul profesorului. Profesorul, administratorul sau cel mai frecvent folosit conducător de teatru este persoana care ghidează participanții la studiile de teatru. Liderul dramei este unul dintre fundamentele și elementele

importante ale procesului dramatic. Pentru că indivizii din grup să se joace și să dea sens unei vieți sau unui eveniment prin includerea propriilor experiențe sunt determinate de scopurile și metodele liderului. Liderul dramei este persoana care dă, prezintă, evaluează și reaplică prima comandă în procesul dramei. Trăsătura caracteristică a liderului, care este persoana care planifică, implementează și evaluează studiile dramatice, este că are personalitate de animator. Această persoană, care va proteja și dezvolta capacitatea persoanei cu dizabilități de a juca, trebuie să fie o persoană cu pregătire pedagogică, să aibă educație despre persoanele cu dizabilități și, de asemenea, să pregătească activitățile de încălzire, joc, improvizație și formații pentru spectacol, consultarea, întâlnirea și obținerea de informații, efectuarea exercițiilor grupului de joacă și a celor mai importante. În cele din urmă, el/ea ar fi trebuit să învețe să dezvolte o astfel de muncă cu grupul. Pentru a realiza toate acestea, liderul trebuie să aibă un echipament educațional calificat.

Cu toate acestea, deoarece acțiunea și mișcarea sunt importante în dezvoltare și dramatism, se așteaptă ca liderul să aibă o personalitate sănătoasă și consecventă, deoarece nu există niciun drept sau rău în activități. După cum se poate observa, formarea profesională a conducătorului de teatru în activitățile dramatice care urmează să fie desfășurate pentru toate vârstele; Ar trebui să acopere domenii precum educația, psihologia, psihologia dezvoltării, teatrul, muzica, artele plastice, jocul și pedagogia teatrului. Liderul de teatru ar trebui să se educe într-o relație interdisciplinară, să aibă o personalitate care are calități creative și este deschis la schimbare.

Ca profesor, liderul de teatru trebuie să manifeste comportamente ale profesorului și, de asemenea, să aibă alte trăsături specifice de personalitate. În consecință, profesorul de teatru ar trebui să fie deschis la comunicare, dispus și pregătit. Un lider este o persoană care poate găsi imediat soluții la situații, decide imediat când este necesar, știe la ce surse de informații să ajungă atunci când este insuficientă, se cunoaște pe sine și pe alții și este activ în practică. În același timp, liderul ar trebui să fie un bun prieten, un bun confident, un bun prieten. Ar trebui să fie răbdători, consecvenți, toleranți, zâmbitori, înțelegători, să câștige încrederea grupului și să aibă mâna dramei.

Calitățile pe care un lider ar trebui să le aibă pentru a avea etica dramatică (morală) pot fi enumerate după cum urmează:

- ☆☆☆ Profesorul/formatorul/liderul ar trebui să aibă propriile valori,
- ☆☆☆ Ce se întâmplă în atelier trebuie să rămână acolo,
- ☆☆☆ Liderul ar trebui să fie democratic, respectuos cu oamenii și să îi aprecieze pe oameni,
- ☆☆☆ Trebuie să fie responsabil pentru cercetarea continuă și auto-dezvoltarea,
- ☆☆☆ Trebuie să fie un bun ascultător
- ☆☆☆ Respectați dreptul grupului de a opri, schimba și redirecționa,
- ☆☆☆ Ar trebui să fie simpatic și natural,
- ☆☆☆ Încercați să stabiliți o etică pentru cei care participă la dramă,
- ☆☆☆ Ar trebui să încerce să dezvolte și să unească grupul într-un mod pozitiv,
- ☆☆☆ Liderul ar trebui să fie conștient că, de asemenea, se dezvoltă și învață,
- ☆☆☆ El/ea ar trebui să cunoască limitele dramei,
- ☆☆☆ Trebuie să fie cooperant, să acționeze cinstit,
- ☆☆☆ Ar trebui să le permită celor care participă la dramă să-și formeze propriile interpretări, judecăți, valori și perspective.

Liderul de teatru ar trebui să fie un bun observator în timpul activităților în ceea ce privește expunerea comportamentelor profesorului. Ar trebui să analizeze ceea ce se întâmplă în clasă cu o abordare științifică și să explice copiilor punctele pe care le-a surprins vizual cu predicții puternice. Profesorul ar trebui să prefere să observe nu în afara activităților, ci participând el însuși la activități. Ar trebui să creeze o atmosferă pozitivă în clasă. Ea trebuie să recunoască faptul că sentimentele și emoțiile fiecărui copil sunt importante. Ar

trebui să creeze un mediu liber din punct de vedere psihologic. Ea trebuie să accepte ideile și comportamentul copiilor. Ar trebui să le permită copiilor să aibă mai multă viață. Ar trebui să organizeze mediul de viață ca un mediu activ de învățare și să țină cont de interesele, dorințele și abilitățile copilului în acest proces. Ar trebui să se bazeze pe propria dezvoltare a copilului. Ar trebui să ofere copilului educație pentru învățare, arătându-i căile de învățare.

Toate acestea sunt legate de echipamentul profesional al profesorului. Cunoștințele sale profesionale afectează modul în care își va planifica, efectua și evalua munca. A avea capacitatea, dorința și flexibilitatea de a abandona planul anterior atunci când apare o situație benefică în aplicarea cunoștințelor sale profesionale este de mare importanță pentru succesul evenimentului. Nu trebuie uitat că ascultarea este un proces reciproc. Abilitatea de a asculta și abilitatea de a pune întrebări motivante calificate sunt necesare pentru atingerea obiectivelor. Cu toate acestea, un profesor care intenționează să folosească teatrul în educație pe lângă cunoștințele sale profesionale de predare ar trebui mai întâi să creadă în valoarea dramei și să se întrebe: „Cred eu în importanța dramei în educație?” ar trebui să pună întrebarea. Deși nu poate prezice clar ce va face în timpul activității, astfel încât să poată organiza activitatea și să o țină sub control după ce a decis să implementeze drama, trebuie să răspundă la următoarele întrebări pentru organizație:

Cum vor fi împărțite grupurile?

Cum să intri în dramă?

Sunt necesare materiale și costume pentru dramă?

Dacă vor fi necesare exerciții de reflecție (de exemplu, care ilustrează modul în care se simt), pot fi disponibile cu ușurință materiale de înregistrare adecvate (cum ar fi pixuri, vopsele, hârtie)?

Cum va fi folosit spațiul clasei?

Ce alte resurse sunt necesare?

Înainte de a începe să lucreze cu grupul, liderul ar fi trebuit să-și planifice obiectivele, conținutul, metodele și evaluarea în conformitate cu aceste

întrebări, să furnizeze materialele care urmează să fie utilizate și să facă mediul de lucru capabil să funcționeze. În timpul aplicării activităților de comunicare, armonie, observare și interacțiune care vor permite participanților să se întâlnească și să se amestece pe drumul către dinamica de grup, este necesar să nu ignorăm dimensiunile plăcerii și divertismentului.

Obiectivele liderului în dramaturgie pot fi enumerate după cum urmează:

- ✓ Ar trebui să permită grupului să participe la procesul de interacțiune.
- ✓ Ar trebui să ofere participantului o oportunitate de a ajunge la conștiința de grup în teatru, de a răspunde și de a-și dezvolta valorile și ideile, de a adopta și de a juca un rol, de a examina rolul și diferitele situații cu cuvinte și acțiuni.
- ✓ Ar trebui să încurajeze participantul să-și aleagă propriile sentimente și gânduri în viitor, să le modeleze și să le prezinte dramatism și să-și sporească experiența de viață.
- ✓ Liderul ar trebui să extindă domeniile de utilizare a limbajului verbal și scris al participanților și să manifeste interes pentru utilizarea și dezvoltarea eficientă a limbajului.
- ✓ Liderul ar trebui să fie eficient și util în dezvoltarea satisfacției și criticii participanților în muncă și în determinarea valorii lor și a celorlalți.

În timp ce își realizează aceste obiective, liderul ar trebui să acorde atenție unor puncte importante care ar trebui luate în considerare în timpul evenimentului. Acestea pot fi enumerate după cum urmează:

- ✓ În mediul de teatru creat în concordanță cu handicapul participanților cu dizabilități, elevii trebuie să fie independenți în realizarea și utilizarea diferitelor instrumente și echipamente, dar ar trebui să încerce să elimine deficiențele participând la ele. Ar trebui să păstreze instrumentele și materialele care trebuie utilizate în unele activități într-un loc în care participanții cu dizabilități pot ajunge.

- ✓ Ar trebui să fie critic, dar nu restrictiv. Nu ar trebui să facă ceea ce participanții cu dizabilități pot face pentru ei, ci ar trebui să permită elevilor să experimenteze sentimentul de succes. Ar trebui să pregătească terenul pentru ca participanții cu dizabilități să-și folosească toate abilitățile și să-i ghideze pentru a-și dezvălui sentimentele de lider.
- ✓ Dacă participanții cu dizabilități se tem să nu greșescă, ar trebui să lucreze pentru a-l face pe copil să accepte greșeala lui și pe sine.
- ✓ Profesorul nu ar trebui să fie cel mai puțin îngrijorat de dezordinea și zgomotul care apar în timpul jocurilor dramatice pe măsură ce experiența crește. Zgomotul este un element esențial care include învățarea, împărtășirea, creativitatea, dezvoltarea și entuziasmul. Atâta timp cât este vorba de rezolvarea problemelor, nu este nevoie să vă faceți griji.
- ✓ Profesorul trebuie să aibă grijă să comunice cu participanții cu dizabilități, să folosească cuvinte pe care aceștia le pot înțelege și să-și împărtășească experiențele, atât la începutul activității, cât și în timpul și la sfârșitul activității.
- ✓ Participarea la eveniment ar trebui să fie opțională, persoana cu nevoi speciale nu trebuie niciodată forțată. Cu toate acestea, participarea ar trebui să se facă într-o manieră îmbietoare și încurajatoare, folosind cuvinte și comportamente. Când invitați la eveniment, trebuie să aveți grijă ca evenimentul să se numească o dramă, nu un joc. O astfel de explicație va face ca persoana cu dizabilități să perceapă activitatea ca pe o lucrare unică.
- ✓ Profesorul/instructorul ar trebui să-și amintească că poate sugera subiectul de lucru, să spună ce să anime, dar nu să descrie cum să o facă.

Profesorul ar trebui să cunoască locurile în care va interveni în dramă. Aceste situații pot fi enumerate după cum urmează:

- ✓ Notificarea începerii activității dvs.,
- ✓ Începerea dramei

- ✓ Prezentarea scenei, distribuirea rolurilor, plasarea materialului adecvat,
- ✓ Oferirea de instrucțiuni verbale sumative și stimulative atunci când participanții simt că sunt dispersați și pasivi,
- ✓ Oprirea procesului de joc al activității în timpul activității și adresarea întrebărilor grupului sau anumitor participanți,
- ✓ Încheiați activitatea,
- ✓ Pune întrebări și începe discuția după eveniment,
- ✓ Rezumat (dacă există) lecții și judecăți care trebuie extrase din activitățile de teatru,
- ✓ Îndrumarea participanților către lucrările care urmează să fie efectuate după eveniment,
- ✓ Este adresarea întrebărilor participanților despre pictura și lucrări similare pe care le-au realizat.
- ✓ Profesorul trebuie să acorde atenție tonului vocii și să facă explicații scurte și clare în timp ce dă instrucțiuni în toate aceste etape de intervenție. Profesorul ar trebui să fie capabil să-și folosească întregul corp și expresia facială adecvată pentru a întări expresia verbală.
- ✓ Trebuie avut grijă să se creeze o tranziție și continuitate între activități și sesiuni.
- ✓ Profesorul trebuie să încurajeze participanții la etapele de discuție și evaluare, care este una dintre situațiile în care intervine în dramaturgie. Având în vedere că în discuție ar trebui să existe întrebări deschise și că nu va exista un singur răspuns corect la întrebări, nu trebuie uitat că trebuie făcută critica pe rol, nu pe persoană.

✓ În cele din urmă, profesorul nu trebuie să se aștepte ca participanții să fie actori buni, având în vedere că scopul principal al activităților de teatru este ca participanții să înțeleagă ceilalți oameni și să se pună în locul lor.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI MUZICALE PENTRU PERSOANE CU NEVOI SPECIALE FIZICE

DIZABILITATEA ȘI MUZICA

Artă; Este calea inteligenței care înțelege viața, făcând-o mai plăcută, semnificativă și trăibilă. Educația artistică este în principiu o educație estetică pentru identitate și personalitate.

Omenirea nu a întârziat să-și dea seama că ritmurile și sunetele, care au fost folosite doar ca instrumente de comunicare în vârstele timpurii, puteau fi folosite și în tratamentul multor boli mintale.

Astăzi, această putere extraordinară a muzicii, combinată cu posibilitățile medicinei moderne, a devenit un element de susținere și complementar în tratamentul multor tulburări fizice și mentale și a luat numele de terapie prin

muzică. De-a lungul anilor, studiile și rezultatele noastre în acest domeniu susțin numeroase afirmații despre succesul terapiei prin muzică.

Pe de altă parte, este incontestabil că muzica contribuie la percepție, înțelegere și învățare prin stimularea diferitelor căi neuronale și creșterea capacității de a asculta o calitate mai bună.

Urechea, care are capacitatea de a percepe stimuli care vin din toate direcțiile în același timp, este recunoscută de creier drept cel mai sigur organ de simț. Din acest motiv, informațiile obținute prin auz se învață mult mai ușor și mai rapid.

Pe baza acestor motive și a nenumăratelor alte motive, putem spune că putem folosi muzica ca un instrument eficient atât în terapie, în învățare, în comunicarea cu oamenii, în odihna sufletului și trupului, cât și în relaxare.

Cum se potrivește cu nevoile tuturor, în special ale persoanelor cu dizabilități, în lumea de astăzi?

Când deficiențele fizice ale persoanelor cu dizabilități, care sunt cauzate de ei înșiși, sunt combinate cu indiferența lumii exterioare, aceasta devine aproape inextricabilă pentru ei. În acest moment, toate ramurile artei și în special muzica sunt folosite pentru a se exprima, pentru a comunica cu lumea exterioară, pentru a-și petrece timpul liber mai plăcut și mai semnificativ, pentru a descoperi talente pe care nu le-au observat niciodată până acum și pentru a se conecta mai mult la viață. strâns și cu dragoste. Este cu adevărat o baghetă magică.

Deși nu este un miracol, este destul de remarcabil că orice instrument a cărui adevărată este determinată de un specialist în terapie prin muzică, care ajută persoanele cu dizabilități fizice să-și cunoască mai bine propriul corp după un timp, în primul rând abilități de mișcare grosiere și apoi fine, apoi coordonarea mâinilor și ochilor.

Muzica contribuie la dezvoltarea socială, emoțională și deci spirituală a persoanelor cu dizabilități intelectuale, în special a copiilor. Între timp, oferă posibilitatea de a prezenta lumii exterioare unele aspecte speciale ale lui.

Este foarte eficient în ameliorarea problemelor de atenție, problemelor comportamentale, problemelor sociale și emoționale la copiii hiperactivi.

Din nou, în tulburările de vorbire, folosirea exercițiilor de respirație, antrenamentul vocal și instrumentele de suflat din lemn dă rezultate destul de rușinoase.

Pe lângă efectele sale motivante, la persoanele cu autism s-au găsit îmbunătățiri ale comportamentului social și abilităților lingvistice, îmbunătățiri ale adaptării la mișcare și a percepției corporale..

(<https://www.saygicankaya.com/SaygiBlog/BlogDetay?id=8>)

ABORDAREA ORF

„Orff Schulwerk” pregătește un mediu pentru ca oamenii să-și dezvăluie puterile creative deja existente, se bazează pe ritm, mișcare și vorbire, le permite oamenilor să facă muzică, să danseze și să improvizeze așa cum simt, combinând toate domeniile artistice pentru ca oamenii să învețe, să exploreze și experimenteze. Este o abordare educațională care oferă un mediu pentru creație și creație.

În această abordare educațională, spre deosebire de predarea instrumentelor tradiționale sau a dansului, oamenii de toate nivelurile și abilitățile experimentează un proces interactiv de creativitate și autoexprimare în cadrul

unui grup. Învățarea prin munca în grup este mult mai ușoară pentru o ființă umană, care este, în principiu, o ființă socială.

Cel mai important lucru care este indispensabil în fiecare etapă a lucrării lui Orff, de la pregătirea corpului cu mișcări până la utilizarea vorbirii, de la ritmul vorbirii până la transformarea acestor ritmuri în muzică și până la prezentarea (împărtășirea) toate aceste instrumente ca urmare a unei serii de procese creative, este „jocul”. Există nenumărate jocuri de muzică și mișcare care pot fi folosite în studii, iar când și cum vor fi folosite aceste jocuri în timpul lecției este stabilit de Educatorul Orff în funcție de obiectivele cursului din ziua respectivă.

Deoarece partea dreaptă emoțională a creierului și partea stângă cognitivă sunt folosite împreună în toate aceste procese de curs, procesul de învățare este, de asemenea, mai rapid.

Abordarea Orff este potrivită pentru oameni de toate vârstele. Există exemple de lucru cu multe grupe de vârstă și persoane cu dizabilități diferite, de la bebeluși de optsprezece luni până la vârstnici din casele de bătrâni.

PRINCIPIILE PEDAGOGICE ÎN PRACTICILE ORF

În sistemele de învățământ tradiționale, indivizilor nu li se oferă posibilitatea de a-și exprima în mod adecvat potențialul creativ bogat. În general, intrucat tendinta in lectiile de muzica este de a aduce in prim-plan cativa copii „talentati”, alti copii care nu se simt suficient de „talentati” raman pasivi la lectii si se retrag.

Cel mai important lucru în abordarea Orff este „acceptarea”. Toți trebuie să fie acceptați în mod egal cu fiecare idee, astfel încât să poată fi încurajați și să se exprime. Baza bogăției lecțiilor predate cu abordarea Orff este că fiecare oferă roluri care sunt potrivite pentru muzica și nivelul de mișcare. În acest fel, contribuie și la dezvoltarea socială și psihologică a individului.

Unele dintre comportamentele și abilitățile psihologice sociale la care se urmărește să fie dobândite sau la care se contribuie sunt următoarele: capacitatea de a lua decizii independente, conștientizarea responsabilității, solidaritatea, sensibilitatea socială, creșterea toleranței și sentimentul demnității.

În abordarea pedagogică a lui Orff, există anumite etape care permit dezvoltarea muzicală. Aceste etape sunt, în general, enumerate după cum urmează;

- 1) **Imitație;** Dezvoltarea abilităților de bază, cum ar fi vorbirea ritmică, percuția corporală (bătăi din palme, bătăi cu degetele, bătăi cu genunchii, bătăi cu picioarele etc.), mișcare liberă și ritmică în spațiu, cânt și cânt la instrumente,
- 2) **Cercetare și descoperire;** explorarea noilor posibilități de sunet și mișcare,
- 3) **Improvizație;** dezvoltarea abilităților fiecărui individ implicat în activitatea de grup pentru a crea noi modele și componente folosind aceste elemente,
- 4) **Creație;** crearea de forme mici originale, cum ar fi rondos, teme și variații, mini-suite cu materiale utilizate în una sau în toate etapele anterioare, precum și combinarea specifică a materialului literar (povesti, povești, poezii) cu elemente adecvate (vorbire naturală sau ritmică, mișcare/dans, cânt, instrumentare) joc) în „mini-piese de teatru” (Schamrock 1997:

43). Sala de clasă Orff nu poate fi niciodată un loc plictisitor. Dimpotrivă, este un mediu de învățare în care exprimarea de sine este susținută și apreciată, au loc experiențe muzicale și sunt binevenite diferite puncte de vedere. În înțelegerea lui Orff, toate aceste etape au loc în mediul de joc. Pentru că mediul de joc oferă o contribuție importantă în ceea ce privește participarea, acționarea împreună, apariția creativității, capacitatea individului de a-și dezvălui cu ușurință propriul potențial și, din nou, trezirea curiozității și creșterea motivației în individ.

Funcționarea ritmului

Poate fi examinat în trei grupe ca mișcări ritmice naturale, mișcări imitative și exerciții de ritm planificate (în picioare și în șezut).

Ritmul natural

Mersul, alergarea, săritura sunt mișcări „în ritm natural” efectuate în picioare.

- **Exerciții de mers:** plimbare soldat, plimbare cu animale (rață, pisică, câine, elefant, maimuță etc...)

- **Exerciții de alergare și sărituri:** Imitații de vehicule de transport (avion, mașină, tren etc.)

- **Mișcări de ritm imitate:** imitații de animale (păsări, albine, fluturi zburând, sărituri de lăcuste...)

Mișcările ritmice ale evenimentelor naturale cum ar fi ploaia, vântul, zăpada.

Exerciții de ritm Stând în șezut

Este o practică de ritm efectuată prin lovirea mâinilor una de alta, a diferitelor părți ale corpului, a unui obiect cum ar fi o masă, un scaun și instrumente de percuție non-melodice. Starea jos este importanta atat din punct de vedere al ordinii, sa nu te saturi de copii cat si din punct de vedere al problemei de spatiu.

Exemple de exersare a ritmului de șezut:

Cu diferite mișcări ale mâinii (toc degete, apăsare cu degetul, palmă...)

Cu mâinile atingând alte părți ale corpului (cum ar fi genunchii, capul, picioarele, buricul...)

Când mâinile și picioarele ating un obiect, cum ar fi o masă, un scaun, podeaua cu picioarele, peretele, lemnul...)

Lovind instrumente de percuție non-melodice în mâini sau în fața lor (cum ar fi tamburin în mână sau pe o bancă, triunghi de oțel, tobe...)

Folosirea mâinilor în practici de ritm:

Multe tipuri de lovituri pot fi făcute cu mâinile în timp ce practicați exerciții de ritm. Acestea pot fi enumerate ca:

- lovitură cu palma; Este o mișcare care se face prin lovirea palmelor ambelor mâini împreună.

- Atingerea cu degetul; ținând degetele în afara degetului mare drept și împreună împușcate cu.

- lovitură de palmă; Este o mișcare izbitoare făcută cu partea cărnoasă a palmei aproape de încheietura mâinii.

- Lovitură cu degetul; Este o lovitură făcută prin ondularea degetelor ca și cum ar ține un măr sau o portocală în palmă și atingând vârfurile degetelor unul de celălalt.

- Strângerea degetelor; Este o modalitate de a scoate un sunet prin punerea degetului mare și degetul mijlociu al mâinii împreună și lovind degetul mijlociu de palma mâinii.

- Lovitură din palme; Este o mișcare care se face prin lovirea palmelor ambelor mâini împreună.

- Jumătate de aplauze; Este o formă de lovire făcută cu patru degete ale mâinii drepte și stângi.

- Bătăi de tobe; Este o mișcare realizată prin aplicarea mișcării cu palma și vârful degetelor în locuri precum mese și birouri. Două mâini sau o mână pot fi folosite pentru această lovitură.

Scopul ritmului tobei este de a face ca o bataie sa sune gros si plin, iar cealalta sa sune subtire.

Folosirea picioarelor în studiile de ritm:

– Tipurile de lovituri efectuate cu utilizarea picioarelor în studiile de ritm sunt următoarele:

– Lovitură de călcâi; este să lovești solul cu călcâiul piciorului în timp ce degetul este apăsător.

- Lovitură cu degetul de la picior; Este să lovești solul cu degetul piciorului în timp ce călcâiul este apăsător pe sol.

– lovitură de bază; Este o mișcare făcută cu tălpile picioarelor lovind complet solul.

- Mișcările pot fi efectuate lovind dreapta, apoi stânga și apoi ambele picioare deodată.

Utilizarea altor părți ale corpului în studiile de ritm:

– Studii de ritm aplicate cu copii; Pot fi folosite nu numai mâinile și picioarele, ci și alte părți ale corpului.

-Mișcări ale capului; Sunt mișcări făcute prin înclinarea și scuturarea capului spre dreapta-stânga, înainte-înapoi.

– mișcări ale brațelor; Sunt mișcări făcute prin luarea unuia sau ambelor brațe înainte-înapoi, dreapta-stânga, sus-jos.

– mișcările corpului; Sunt mișcări realizate prin îndoirea și balansarea corpului spre dreapta și stânga, față și spate.

„Conținutul prezentului material reprezintă responsabilitatea exclusivă a autorilor, iar Agenția Națională și Comisia Europeană nu sunt responsabile pentru modul în care va fi folosit conținutul informației”.